

[Jytte Hilden]

fra nogle af dem, der arbejder i marken, blevet sat spørgsmålstegn ved, fordi det, der skal ske i løbet af de 30 dage, altså 1 måned, er, at man skal finde ud af: Hvor var den sidste opholdskommune for den person? Derfor siger man: Var det måske ikke – hvis det er det, vi havner på – en bedre idé at sige, at der skulle 3 måneder til?

Jeg tror, jeg kan disse ting, men hr. Tom Behnke er selvfølgelig velkommen til at stille flere spørgsmål.

Pia Christmas-Møller (KF):

I forbindelse med den seneste ordveksling mellem fru Jytte Hilden og hr. Tom Behnke har sidstnævnte i virkeligheden sat fingeren på det præcise punkt i dette lovforslag, for det handler jo i sin kerne kort og godt om at undgå kassetækning, den kassetækning, som vi også i forrige debat gerne ville undgå, den kassetækning, som desværre foregår mellem kommunerne, amterne og staten.

Vi mener fra konservativ side ikke, det er rimeligt, at kommunerne kan tjene på at lade de mennesker, som opholder sig på § 105-institutionerne, i stikken. Vi mener ikke, det er rimeligt, at kommunerne kan tjene på at undlade relevant revalidering og beskæftigelsesinitiativer. Det er tilfældet i dag på grund af refusionssystemet, hvor staten finansierer 75 pct. og amterne de resterende 25 pct., mens praktisk talt alle andre aktiveringsordninger og tilbud inden for dette område finansieres fifty-fifty mellem kommuner og amter. Vi tror på, at det er vigtigt, at kommunerne får en direkte økonomisk interesse i at iværksætte de relevante foranstaltninger for denne persongruppe. Vi synes faktisk også, at det er meget vigtigt, at selvmøderprincippet er fastholdt.

Jeg vil gerne være med til at diskutere i udvalget, om 30 dage nu også lige præcis er det, vi skal lægge os fast på. Men jeg synes, det er rimeligt, at der i hvert fald i en vis periode er tale om, at man kan få ophold efter selvmøderprincippet, og at man i den periode i videst muligt omfang får finansieringen fra staten. Det synes jeg er rimeligt.

Vi er fra konservativ side også meget tilfredse med, at lovforslaget præciserer amternes forpligtelser på området. Det står direkte i forslaget, at amtsrådet skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på institutioner m.v.

beregnet til midlertidigt ophold, herunder selvmøderpladser for personer, som på grund af særlige sociale eller psykiske vanskeligheder har behov for botilbud eller aktiverende støtte og omsorg.

Jeg er også godt tilfreds med, at det yderligere præciseres, at institutionerne kan stille dagpladser til rådighed for den omtalte persongruppe i det omfang, der ikke er behov for døgnophold. Det vil altså sige, at der lægges op til, at amterne virkelig skal tage hånd om at løse det behov, der er for både døgnpladser og dagpladser. Jeg synes også, det er udmærket, at kommunerne får en mere central placering i forbindelse med initiativet til oprettelsen af nye institutioner.

Jeg håber, det vil lykkes os under udvalgsarbejdet at få en konstruktiv dialog om hele dette problemfelt, for det er ikke ukompliceret. Og jeg medgiver både Socialdemokratiet og andre, at der kan være grund til at kigge nærmere på de enkelte hjørner i hele dette spørgsmål. Men hovedsigtet, nemlig et opgør med kassetækning, der svækker de svages muligheder, er vi med på til hver en tid fra konservativ side.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det lyder meget smukt. Her er man altså enig om, at kassetækning skal man i hvert fald ikke have. Men hvad så med mennesketækning? Det drejer sig om de svageste, og her tænker man i besparelser, tænker på, hvordan man nemmest kommer udenom. Jeg er enig i princippet om, at man også skal have økonomisk ansvar, men her er der jo tale om nogle mennesker, der den ene gang er ét sted, et andet sted næste gang; det er mennesker, der går ind og ud af systemet.

Jamen ser man da ikke faren for, at når man lægger det over på amter og kommuner, vil man dér se på, hvordan man billigst og lettest kan slippe omkring ved det? Og tænker man ikke på de mange private organisationer, der i dag gør et enormt stykke arbejde? Jeg taler her om det, der sker i dag. Der sker nedlæggelser, fordi amter og kommuner selv vil overtage tingene. Det gjorde heller ikke noget, hvis de så virkelig ydede samme indsats. Men går dette ikke ud over de allersvageste? Altså dem, man kan lave planer for, er det nemt nok at hjælpe. Men hvad med dem, man overhovedet ikke